

SÁGINÉ SZÚCS KLÁRA MÁRIA

Szép volt az a nyár

Már csak egyet kellett aludni az indulásig, számolgattam, mint a gyerekek. Becsomagoltam a néhány napra elegendő könnyű nyári ruháinkat, kényelmes, sétálásra, strandolásra alkalmas pár cuccal készültem. Megvásároltuk a vonatokra, Budapesttől az IC-re is, a menetjegyeket. Most is nagy izgalommal vártuk a találkozást Marikával és Gyurkával, akikkel együtt koptattuk a gimni padjait, majd hűséges barátokká váltunk. Ők is, mint mi a férjemmel, osztályházasságot kötöttek. Egyik fiuk kereszt-szüleinek is felkértek minket. Rajtunk kívül még egy pár házasodott össze, így a 33 fős létszámból hatan az életüket is egymáshoz kötötték. Ez rendkívüli, és jól mutatja, milyen remek közösség volt a mi legendássá vált középiskolai osztályunk.

Szombathelyre készültünk, ahol az orvos férj és a pszichológus feleség diplomázás után, a messze távolban ifjúkori lakhelyétől, állást kapott, s már öt gyereküket felnevelve a nyugdíj felé közeledett. Ők gyakrabban megfordultak nálunk, osztálytalálkozókon, rokon- és temetőlátogatásokon járva, minden alkalommal az otthonunkban töltöttek 1-2 napot. Mi ritkábban jutottunk el hozzájuk, a népes család, az aktív munka és egyéb feladok nem tették gyakran lehetővé az ottani találkozást. Most végre mind a négyünknek megfelelt az időpont, s így öt teljes napra tervezhettünk. Tudtuk, hogy számtalan remek programmal készülnek. Múzeumok, Pajtaszínház, hangverseny, szőlőmunka és főzőcskézés az egyik telkükön, fürdők, séta, fagyizás-sütőzés a gyönyörű városban, ezek mind szerepeltek a tervben. Na meg persze jó beszélgetések jelenről, múltból, közös élményekről, családjainkról. Mindig volt miről, jellemző ránk – és gimnazista társainkra is –, hogy bármily régen is láttuk egymást, ha össze-

jöttünk, minden alkalommal „ott folytattuk, ahol valaha abba-hagytuk” a beszélgetésünket.

Az utazás kellemesen telt. Szombathelyen Gyuri várt minket az állomáson. Vidáman érkeztünk meg a lakásukba, ahol Marika máris megrakta az asztalt minden földi jóval, finom ebéddel, süttikkel várta kedves vendégeit. Perceken át éreztem valamilyen különleges, felemelő érzést, olyat, mintha a világ egy másik zugába utaztam volna, pedig csak egy hazai városba érkeztem. Sokáig nem értettem, mi okozta ezt a meleg, lelkemet átjáró örömet. Később, már újra otthon, rájöttem, hogy az idő tájt néhez időszakot éltem. Sajnos csak akkor voltam felszabadult és boldog, ha elhagytam szülővárosomat. Nem fordult elő túl gyakran, ezért ezt a különös hangulatot mindig többszörösen éltem át, bár ez inkább szomorúságra, mint derűre adott volna okot.

Este az Őrségben egy picike, de annál különlegesebb település kis falusi házából átalakított Pajtaszínházban töltöttünk másfél kellemes órát. Egy neves hazai színész álmodta meg és működteti, nyaranta néhány színvonalas előadást élvezhet itt a kuriózumok iránt érdeklődő, művészetpárti közönség. A kis épületbe olyan ötvenen férnek be, ez alkalommal is telt ház volt. Egy felvidéki fiatalokból álló együttes zenés, verses összeállításában gyönyörködhettünk. Igazán felemelő volt. Éjszaka otthon még sokáig beszélgettünk. Másnapra kánikulát ígért a meteorológia, ezért úgy határoztunk, hogy strandolunk. Irány Bükfürdő!

Valóban forró napra virradtunk. Már reggel 8 órakor 30 fokra kúszott a hőmérő, így a leggyorsabban összekaptuk magunkat és elautóztunk Bükfürdőre. Alig vártuk, hogy csobbanhassunk, felfrissüljünk, és a vízből élvezzük a tomboló nyári hőséget.

Igen ám, de előbb helyet kellett keresnünk a kora délelőtt már szinte dugig telt, közkedvelt strandon. Lányok és fiúk külön in-

dultunk el, hogy valamilyen alkalmas, árnyékos területre bukkanjunk.

Mi, Marikával nem sokáig szédelegtünk, találtunk egy viszonylag elfogadható placcot, mindjárt le is ráoltunk, s vártuk vissza a férjeinket. Néhány perc elteltével Gyuri aggódó arccal megérkezett.

– Gyertek, van hely. Ott vár minket Amisz (ez a férjem beceneve, még a gimiben ragadt rá, az Amice latin szó általunk módosított változata, barát a jelentése) – mondta, s már fordult is volna vissza.

– Dehogyan megyünk, itt nagyon jó lesz, gyertek vissza ti – replikáztunk.

– Nem lehet, történt valami Amisz lábával, fáj neki és sántikál.

– Ezt csak azért mondd, hogy mi menjünk – feleselgettünk egymásnak.

– Nem, ez az igazság, induljatok már! – szolt már kicsit mérgebben Gyurka.

Erre aztán megrémültem, s gondolkodás nélkül összekapkodtam a napozócuccokat és rohantam a barátom után. A párom bal lábfeje addigra már szépen hízott, dagadt. Vizes ruhával betekertem, s pihenésre kényszerítettük. Később Gyurka megnézte, alaposabban megvizsgálta, megtapogatta.

– Nagyobb a baj, mint gondoltam – szolt. Szinte biztos, hogy elszakadt az Achilles-ín. Ezzel nem lehet játszani, mielőbb műteni kell, mert a késlekedés még nagyobb gondot okozhat. Hívjam a kórházat?

– Na, még csak ez hiányzott! Teljesen biztos vagy ebben? Igaz, te vagy a sebészorvos, csak tudod, mit beszélsz! – mondtam kétségbeesve. – Most mit csináljunk?

A férjem úgy döntött, hogy otthon, a traumatológus főorvos osztálytársunk (a harmadik házasság egyik fele) kezeire bízva

magát, akivel telefonon azonnal meg is beszélték a dolgot a doktorok.

– Ma szombat van, hétfőn reggel 8 órakor indulás városunk kórházába, kedden műtét, ha nincs egyéb akadálya – jött a válasz.

Mi történt? Később a fiúk elmesélték, hogy tulajdonképpen semmi. Szépen mentek a száraz papucsukban a száraz kövezett járdán, vizet nem is láttak, amikor a férjem egyszerre csak feljajdult. A hirtelen fellépő heves fájdalom mellett reccsenő hangot is hallott, és úgy érezte, mintha erősen megrúgták vagy megütötték volna egy husánggal, de senki nem bántotta, és semmire sem lépett rá, csak ballagott nézelődve a sima úton. Érthetetlen, de van ilyen, elhasználódik, elfárad az ín, s végül különösebb külső hatás nélkül elszakad.

Így történt, hogy az öt naptól másfél lett. Drága barátaink még haza is fuvaroztak minket, mivel vonatozni nem lehetett a sérült lábbal, s a családból akkor senki nem tudott értünk jönni. Több mint 500 km-t vezettek oda-vissza, igazán nagylelkű és hősies tett volt.

A történetet július közepén éltük át. Kórház, operáció, 24 órás mozdulatlan fekvés, kiszolgáltatottság, kontroll ellenőrzések, 65 véralvadásgátló szuri a hasfalba, ami aztán szép zölddé, barnává, feketévé változott, ez lett a szép vakációból. A műtét után 6 hét gipsz, járóképtelenség, ágyhoz, lakáshoz kötöttség következett. Meg sok türelem a részemről, mert a férjem igen csak nehezen viselte az állapotát, a kényszerű semmittevést. A nyárnak ez az időszaka az ő szakmájában, szőlész-borászként, egy közel 100 hektáros birtok igazgatójaként a munka dandárját jelentette. Telefonon irányított, és a lakásunkba hordta fiatal munkatársa az iratokat, minden sürgős aláírni-, intéznivalót. Otthon tárgyalta meg a fontos ügyeket, volt elég jövedelem.

A gipszet szeptember elején vették le a lábáról. A műtét jól sikerült. Életem párja lassacskán visszanyerte teljes járóképességét, próbálta kímélni magát, ami nem jelentett könnyű feladatot, mert hamarosan kezdődött az újabb nagy munka, a szüret.

Néhány hónap múlva ismét, már nálunk találkoztunk barátainkkal. Újra előkerült a szombathelyi kalandunk. Egyszer csak hallom, amint a párom egy csendesebb, elmélyültebb pár pillanat után mosolyogva megszólal:

– Szép volt az a nyár.

Valószínűleg úgy nézhettünk rá, mint borjú az új kapura, mert látva megdöbbsent arcunkat, magyarázatot adott.

– Tudjátok, évek óta minden nyaramat a szőlőben töltöttem. Gyakran már hajnali kettőtől alvás helyett azon törtem a fejem, milyen munkákat kell elvégeztetnem. Lesz-e elegendő emberem, lesz-e eső, mikor permetezzünk, megint elromlott egy gép, honnan szerezzek másikat? Sok feladat és felelősség egy ekkora gazdaság működésének megszervezése, irányítása, a szőlő szakemberű nevelgetése, a szüretre való felkészülés, majd a bor gondozása. Jó esetben 3-4 napra tudtam elszabadulni. Az idei nyár ehhez képest teljesen más volt. Nem szakadtam el a munkától, csak nem voltam jelen. A baleset és a műtét – úgy fogom fel – egyfajta figyelmeztetés is volt. Az égiek jelezték, hogy most pihennem kell, meg kell állnom, mert engem sem vasból gyúrtak ám! Megértettem, hogy milyen gyorsan bekövetkezhet a baj, s egyik pillanatról a másikra alaposan megváltozhat, rosszabbá válhat az ember élete. Végül minden jóra fordult, szerencsésen megoldódott.

Ezért mondom, hogy szép volt az a nyár.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>